

Arrest

nr. 28 941 van 22 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 maart 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 oktober 1996 het Rijk is binnengekomen, diende op 14 oktober 1996 een asielverzoek in.

1.2. Op 13 november 1996 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij het asielverzoek ontvankelijk werd verklaard.

1.3. Verzoeker werd op 12 juni 2006 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar.

1.4. Op 28 juli 2006 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. Verzoeker diende, bij brief gedateerd op 14 augustus 2006, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.6. Op 23 november 2006 nam de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.7. Bij beschikking nummer 121 van 24 januari 2007 verklaarde de Raad van State het tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen ingestelde beroep niet toelaatbaar.

1.8. Op 18 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 7 april 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkenes verblijf werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure. Betrokkene werd op 14.10.1996 in het wachtregister ingeschreven en diende een aanvraag tot asiel in. Zijn asielprocedure duurde ongeveer 10 jaar en 1 maand. Op 23.11.2006 werd zijn asielprocedure afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 30.11.2006. Hij diende bij de Raad van State een beroep in tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 03.01.2007. De Raad van State oordeelde in arrest nr. 121 van 24.01.2007 dat het beroep niet toelaatbaar was. De advocaat van betrokkene verwijst naar de criteria voor regularisatie wegens lange procedure die in het regeerakkoord van 18.03.2008 vervat zijn. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. Elke mededeling die de bedoeling zou hebben haar eventuele inhoud te verduidelijken is derhalve voorbarig en zou mogelijks verwarring scheppen. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. Volgens de huidige regels zou hij van de gunst van een verblijfsregularisatie kunnen genieten hebben ware het niet dat hij zich schuldig maakte aan ernstige feiten van openbare orde. Gezien de ernst van de feiten primeert in casu dan ook het belang van de Staat op dat van betrokkene.

Betrokkene werd op datum van 12.06.2006 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete van vijfduizend euro wegens zijn betrokkenheid bij mensenhandel. "De feiten zijn ernstig en wijzen op een gebrek aan respect voor andermans psychische en fysieke integriteit", stelt het vonnis tegen hem. Betrokkene handelde uit louter geldgewin en had geen oog voor de schade die hij toebracht aan de slachtoffers en de familieleden van de slachtoffers. Feiten van mensenhandel waarbij de slachtoffers in erbarmelijke toestand en tegen betaling van buitensporige bedragen worden getransporteerd, zijn maatschappelijk verfoeilijk en kunnen in geen enkele samenleving worden toegelaten. Uit het V.O.V.-verslag ('Vrijheid Onder Voorwaarden') van betrokkene blijkt dat hij de hem opgelegde voorwaarden voor zijn voorlopige invrijheidsstelling niet is nagekomen. Uit de bevindingen van de rechtbank blijkt duidelijk dat betrokkene door zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde zodat de elementen van integratie: volgen van Nederlandse taallessen, onderhouden van normale contacten met vrienden, kennissen en burens, werkbereid zijn en werkervaringen opdoen en het lange verblijf in België niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie. (...)"

De tweede beslissing, die verzoeker eveneens op 7 april 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 23.11.2006 (…).”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan *“van de materiële en formele motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de wet van 15.12.1980.”*

3.1.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze werd genomen, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de motieven op grond waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd niet duidelijk blijken uit de bestreden beslissing. Er wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat de redenen die verzoeker aanhaalt om hem het verblijf toe te staan onvoldoende zijn. Er wordt daarnaast ook geduid waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet volstaan om hem tot een verblijf in het Rijk te machtigen. De formele motiveringsplicht heeft - in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen - verder niet tot gevolg dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid moet uiteenzetten of een vreemdeling een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, wanneer hij vaststelt dat de redenen die deze vreemdeling aanbrengt onvoldoende zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. De Raad wijst er voorts op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de voorziene motivering hem

niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). Verzoeker kan bovendien niet voorhouden de juridische en feitelijke gronden die de beslissing onderbouwen niet te kennen nu hij deze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

3.1.2. In de mate dat verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Waar verzoeker aanvoert dat hij een straf met uitstel heeft gekregen voor zijn betrokkenheid bij feiten inzake mensenhandel, hij deze feiten steeds heeft betwist, dat hij om opportuniteitsredenen geen hoger beroep heeft aangetekend en dat hij geen andere veroordelingen heeft opgelopen, merkt de Raad op dat verzoeker met deze uiteenzetting geenszins aantoonde dat de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd is op foutieve gegevens of dat de motivering kennelijk onredelijk is.

Verzoekers betoog omtrent het feit dat in de eerste bestreden beslissing wordt vermeld dat hij ook veroordeeld is voor kinderpornografie mist voorts feitelijke grondslag. In de eerste bestreden beslissing wordt immers enkel een veroordeling wegens mensenhandel vermeld.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de verwijzing van verzoeker naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet dienstig is, aangezien deze wetsbepaling enkel van toepassing is op burgers van de Unie en hun familieleden en verzoeker een Iraaks onderdaan is die niet aantoonde dat hij een familielid van een burger van de Unie is. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen inzake het recht op binnenkomst en verblijf van burgers van de Unie is om dezelfde reden evenmin dienstig.

Ook door kritiek te geven op een beslissing van het bestuur die werd ingetrokken maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Verzoeker poogt - door de door hem gepleegde feiten te minimaliseren, door op te werpen dat hij slechts éénmaal werd veroordeeld, door toe te lichten dat hij maar één maand werd opgesloten en nadien onder elektronisch toezicht werd geplaatst en door aan te geven dat het bestuur de bestreden beslissingen pas nam drie jaar nadat hij werd veroordeeld - aan te tonen dat hij niet kan beschouwd worden als een actueel gevaar voor de openbare orde. Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat verzoeker geen actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde - wat geenszins blijkt, gelet op de duidelijke bewoordingen van het vonnis van de correctionele rechtbank van 12 juni 2006, waarin wordt gesteld dat verzoeker enkel uit was op geldgewin en geen oog had voor de schade die hij toebracht aan zijn slachtoffers en hun familieleden en waaruit derhalve een gevaarlijke ingesteldheid blijkt - dan nog toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat de eerste bestreden beslissing onwettig of kennelijk onredelijk is. Het staat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, gezien de ruime discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur krachtens artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet beschikt, namelijk vrij om het loutere feit dat een vreemdeling zich in het verleden schuldig maakte aan mensenhandel - al was het maar om op die wijze het risico op een herhaling van de feiten te pogen te bemoeilijken of uit te sluiten - als een reden te beschouwen om deze vreemdeling niet tot een verblijf te machtigen.

Verzoeker benadrukt nog dat de behandeling van zijn asielprocedure lang heeft aangesleept en hij reeds twaalf jaar in België verblijft. Het feit dat de behandeling van de asielprocedure van verzoeker meer dan tien jaar in beslag nam en dat hij reeds twaalf jaar in het Rijk aanwezig is wordt door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid echter niet betwist. In de eerste bestreden beslissing wordt evenwel aangegeven dat verzoeker de gunst van een verblijfsregularisatie niet wordt

toegestaan aangezien hij zich tijdens zijn verblijf in het Rijk schuldig maakte aan ernstige feiten van openbare orde. Het is, zoals hoger reeds gesteld, niet kennelijk onredelijk of onwettig om te weigeren om een verblijfsmachtiging toe te staan aan een vreemdeling die in het verleden een inbreuk beging tegen de openbare orde. Verzoeker houdt verder ten onrechte voor dat - voor zover dit al vereist zou zijn - er geen redelijke afweging is gebeurd en dat de overheid geen rekening heeft gehouden met de duur van zijn verblijf en de opgebouwde sociale en professionele banden. In de eerste bestreden beslissing wordt immers duidelijk aangegeven dat gezien de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten *“het belang van de Staat (primeert) op dat van betrokkene.”*

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het regeerakkoord merkt de Raad op dat een regeerakkoord geen juridisch bindende norm is, doch slechts een overzicht omvat van een aantal na te streven politieke doelstellingen. Het loutere feit dat een beslissing in strijd zou zijn met een regeerakkoord kan dan ook niet leiden tot de vaststelling dat deze beslissing onwettig is.

Een schending van materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt dat hij tijdens de asielprocedure heeft aangetoond dat *“zijn vrees voor terugkeer naar Irak gegrond is op basis van zijn Assyrische afkomst”* en dat *“(i)n geval van een terugkeer naar zijn land (...) dan ook de vrees (bestaat) dat hij overgeleverd zal worden aan onmenselijke en mensonterende behandelingen vanwege de Irakese overheid en de Koerdische autoriteiten”* en dat zijn *“vrees voor vervolging is weerhouden door het Hoog Commissariaat en niet wordt weerlegd door de bestreden beslissing.”*

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123 977).

In casu moet worden opgemerkt dat verzoeker zijn beweringen niet staft en dat hij zich beperkt tot een herhaling van de verklaringen die hij reeds aflegde in het kader van zijn asielverzoek. De Raad kan daarnaast slechts vaststellen dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire bescherming niet werd toegestaan. Wanneer de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen oordeelt dat een vreemdeling niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus impliceert dit, gelet op de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet, dat de betrokken vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK